Ч. 37 Четвер 17 лютого (1 марта) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(З парляментарної ситуациї. — Полудневоафриканьска війна.)

За почином правительства навязано переговори поміж сторонництвами правиці, аби удержати звязь правиці, а то при помочи деяких уступок для Чехів, котрі будуть стояти в опозициї доти, доки ті переговори не будуть остаточно покінчені. Колиб Чехи не одержали ніяких уступок, тоді розпічнуть на ново повну обструкцию. Narodni Listy принесли вже вчера вість, що правиця розбита внаслідок послідної резолюциї Кола польского. Тимчасом Чехам не остає нічого иншого, як робити обструкцию, супротив чого істноване більшости стало неможливим. Впрочім не мають Чехи чого жалувати. Правиця не була ніколи підпорою Чехів, лише запорою. Отже з вдоволенем треба повитати факт, що ті запори вкінци уступили, бо чеські посли не мали ніколи причини одушевляти ся правицею. — В палаті ґр. Гарраха у Відни відбула ся вчера нарада членів правиці і центра палати панів. Всї заступники обох партий висказали бажане, щоби в теперішних тяжких часах, коли розходить ся о ческо-німецку угоду, вислухано також гадку палати панів і в той спосіб дано їй можність взяти участь в переведеню угоди.

На Бурів упало велике нещастє. Вчера рано ґен. Кроніє, не могучи довше ставити опору переважаючій силї Анґлійців піддав ся разом з цілим своїм войском. О тій події так телеґрафує ґен. Робертс. Дізнавши ся при помочи розвідуючої служби, що дух в войску Бурів чим раз більше слабне, а серед бурских провідників нема згоди, постановив я дня 23 лютого притиснути сильно ворога і велів з усїх сторін стріляти на его табор. Дня 23 о 3-ій годині рано удало ся дуже зручним і знаменито переведеним нападом займити становище, віддалене лише о 80 ярдів від ворожих окопів. При тім нападі Анґлійці мали лиш незначні страти. Вскорі потім появив ся парляментар з письмом від ґен. Кроніого, в котрім він заявив, що готов піддати ся на ласку і неласку. Робертс зажадав, щоби Кроніє сам прибув і аби Бури вийшли з табору, зложивши насамперед оружие. О годині 7-ій рано прибув Кроніє і просив, аби з ним приязно поводили ся і аби при нім могли лишити ся: его жінка, внук, секретар, адютант і служачий. Робертс згодив ся на то і вислав по полудни до Капштадту Кроніого в товаристві офіцира, що мав уважати, аби з полоненим поводжено ся з приналежним ему поважанем. Забрані до неволї войска вислано зелїзницею до Капштадту. Взагалї дістало ся до неволї близько 4000 Бурів, з тих 1150 ораньских, а прочі трансвальскі. Офіцирів між ними було 47, а то 29 трансвальских і 18 ораньских. Крім того забрали Анґлійці 4 пушки Круппа, девять пушок менших і дві Максіма. Вість про побіду ґенерала Робертса викликала в цілій Анґлії величезне одушевлене, тим більше, що як раз вчера припадали роковини великої поражки Анґлійців перед 19 роками під Мажуба-чіль, де Бури дуже їх побили. В мінїстерстві війни панував величезний рух. В клюбах, судових салях, на біржи, по улицях не говорено о вічім иншім як лиш о Робертсї, Кіченері і Кроніїм. Вчерашний день називають „днем Кроніого“. Серед гучних оплесків відчитав вчера в палаті послів секретар державний Вайндем депешу Робертса. Посол Редмонт крикнув тоді глумливо: „40.000 Анґлійців взяло до неволї 3000 Бурів. Яка величава побіда!“ — З урядового спису виложеного в мінїстерстві війни показує ся, що Анґлійці втратили під Пардеберґом 740 людий. — З Капштадту доносять, що ґен. Кроніє пробовав ще оногди вечером пробити ся крізь анґлійскі становища, але его відперли. — Про ґен. Буллера доносять з Колензо під д. 25 с. м.: Позаяк анґлійскі войска в своїх операциях в днях 21 і 22 с. м. займили кілька горбків по другій стороні ріки Туґелї, то ґен. Буллер рішив в ночи дня 23 с. м. ударити на новий ланцух горбків, де була часть становищ Бурів в Пітерсї. Анґлійці в кількоразових нападах були відбиті з тяжкими стратами в офіцирах і вояках і пересьвідчили ся, що тих становищ не можуть займити. Вислано їм підмогу. В ночи борба скінчила ся.

---

6)

ДОЧКА ПОСЛА.

(З францускoго — Юрия Онета).

(Дальше).

На другий день о означеній годині прибув Генрик Трезоріє до Бурбоньскої палати, і ходячи від двірника до возьного, дістав ся вкінци до бібліотеки, де Курсіє читав часописи, дожидаючи години сніданя. Посол встав, і завівши молодця до одної з пустих ще ґалерий, велїв ему сїсти при собі, і почав поважно:

— Передусім, дорогий пане, чи маете средства до житя?

— Боже, так, пане после... Моя родина заможна і маю навіть малий капітал....

— То дуже добре. Бо побачите, що в часї, в якім живемо, політика не дає чоловікови средств до житя....

— Ах, маю з чого жити...

— І тим займаете ся? — сказав Курсіє, кидаючи насьмішливий погляд.

Генрик поглянув на свого товариша поважно, і відповів:

— То з пересьвідченя.

— Ох, знав я вже таких як ви. То були найлютійші фанатики!.... Нехай буде! Але яку форму гадаете надати своїй праци?

— Як найуспішнійшу для справи і як найяркійшу для мене....

— О! То не боїте ся надто наразити ся?

— Хочу того.

— Ну, ну! Але то трохи небезпечно нападати на публичний порядок.

— Сьмію ся з того....

Голос Курсіера знизив ся. Прийшло ему на гадку, що був в товаристві божевільного. Его хороше поведене, солодкий голос, цїла постава, стояли в дивній суперечности з тими радикальними заявами, так що посол, слухаючи его, зазнавав прикрого чувства. Бачив нераз в часї комуни молодих людий, як той, що сидів побіч него, котрих холодна завзятість переймала его страхом. Вже не мав охоти жартувати, але приглядав ся бесїдникови з зачудованем.

— Я гадав спершу о заснованю „Обзору“, але не мав поваги, аби стати на чолї часописи.... Треба менї було імени, якоїсь звістної спосібности.... Ах, колиб такий чоловік як ви....

На то предложене Курсіє почервонів, очи ему заблисли. Той молодий чоловік, той незнакомий, давав ему здійстнене мрій цїлого его житя. Мати власну часопись, стати силою, перед котрою дрожить суспільність, приневолити правительство, аби з ним числило ся, не бути вже підвластним, лише самому приказувати! Через хвилю по его розпаленім мозку перейшли образи маєтку і величи. Бачив палату послів повірну, послушну своїй воли, Жакінота строченого в пропасть за то, що не умів его цїнити, чув вже оплески і поклони. Був паном положеня, стояв на висотї дня, а всьо покланялось ему до землї. Ті мрії одної хвилї винагородили ему двайцять літ дійстного житя в пониженю. Дивив ся на молодого чоловіка з нагле зродженою симпатиєю, але сумнів вернув ему до серця, навикшого вже від давна до розчаровань.

— „Обзор“ то не легка річ, коштує богато.... Можете дати більшу суму на таке підприємство?

— Але хочби й пятьдесять тисячів франків на початок....

Курсіє змінив ся на лици. Став дуже поважним. Чув цїлу вагу тої хвилї, що могла бути рішаючою для его будучности.

— Слухайте-но, дорогий друже.... Ви мене підбили своєю щиростию і запалом.... Жадаете підпори, дам еї вам.... Розпічнемо разом велику борбу.... Але то не „Обзор“ треба заснувати.... Можна зробити щось лїпшого. Лучає ся рідка нагода.... Одна часопись подібного напряму упадає.... Знаю, що за двайцять тисячів франків можна еї купити.... То щоденна часопись, продавана по одвім „су“. Знамените орудие до пропаґанди. Станете начальним редактором, а я обійму провід.... Зберемо під наш прапор найвизначнїйші сили: Матіє-Лерода, Кабізоля, що перебуває тепер в Бельґії, Раффінета, що мешкає в Анґлії.... А яка програма! Всьо для наших, нічого для инших. Ах, година мести ударить вкінци!

Впав, і з своєю великою бородою, що трясла ся з одушевленя, кричав дзвінким голосом в пустій ґалериї. Генрик, наполоханий тим наглим вибухом, стояв з отвертими устами, питаючи себе в души, в який спосіб викрутить ся тепер від тої цїлої біди.

Хотів ужити того средства, аби піддобрити ся вітцеви Жільберти, а той взявши его за слово, грозив втягнути его в круги, о яких

Новинки.

Львів дня 28-го лютого 1900.

— **Іспити кваліфікацийні** на учителів шкіл народних перед комісиєю іспитуючою в Станиславові зложили: Петро Кинасевич, Алекс. Лашевич, Жигм. Менкарский, Стеф. Михайлюк, Іл. Мирковский, Тома Мисьолок і учительки: Евгенія Будковска, Елена Кнореківна, Мария Ланг, Мария Мондшайнівна (з відзн.), Саломея Райхманівна, Анна Томашевска, Елеонора Веберівна і Елена Витвицка.

— **Новий уряд почтовий** із звичайним кругом діланя увійде в жите з днем 1 н. ст. марта в Мошкові повіта сокальского. До сего уряду будуть належати громади: Мошків, Шмитків, Савчин та Себечів і обшари двірскі Боянничі і Пиновцщина.

— **Стипендию** з фонду пок. о. Павла Черлюнчакевича, пароха в Накопечнім, в кwoті 200 корон річно уділив управляючий совіт „Народного Дому“ у Львові Емил. Черлюнчакевичеви, студентови III. року гірничої академії в Лубні (Leoben), своякови Фундатора.

— **На засіданю комітету фантової дяківскої льотериї** дня 23-го с. м. постановлено для сконцентрованя і успішного переведеня акциї льотерийної утворити окрему канцелярию льотерийну, котра буде находити ся в духовній семинариї. В тій канцелариї справою евіденциї дальшої розсилки льосів займатись буде віцеректор о. Т. Ярема, справою фантів о. настоятель М. Яцковский, а справою рахунковою радник А. Заячківский, а в его заступстві директор В. Нагірний. Длятого просить о. Танячкевич всїх Впр. оо. Деканів (на тепер львівскої і перемискої Днецезиї а станиславівскої в своїм часї) прислати ласкаво до канцелариї льотерийної на руки Впр. о. Т. Яреми (Львів, улиця Коперника ч. 36) повідомленя: кілько до Деканату льосів прислано і як їх розділено по парохіях? кілько з них продано, а кілько остає ще не розпроданих? (по можности з наведенєм числа льосів). Гроші просить ся як і перше присилати виключно до Дирекциї „Народної Торговлї“ (на просьбу п. Нагірного без додатку „на руки п. директора Нагірного“), бо окавало ся, що се прибільшує манїпуляцию.

— **Засуд убийника жени.** Свого часу подали ми звістку про убийство, якого допустив ся Василь Василина з Грибович на власній женї. Судову розправу, що тревала цїлий тиждень, передвчера покінчено. Всї покликані сьвідки зізнали в некористь обвиненого. На І. головне питане, поставлене судиям присяжним, чи обвинений Василь Василина є винен морду, що дня 12 серпня 1899 р. убив свою жену, судиї присяжні відповіли трема голосами: так. а девятьма: нї. На II. питане: чи обвинений Василь Василина є винен убийства, відповіли 11-ма голосами: так, 1 голос: нї. На сій підставі запав вечером о $6^1/_2$ годині засуд, котрим Василь Василина засуджений за убийство жінки на 7 лїт тяжкої вязниці, обостреної 14-дневним постом і 12 серпня кождого року темницею. Оборонець застеріг собі 3 дни до намислу, а прокуратор вніс жалобу неважности з причини, що судиї присяжні не потвердили І. питане.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Коротка наука о навозах. (XI) До штучних або купних навозів належать наконець навози потасові, з котрих найважнїйші: попіл і каініт або калуска сіль. — 1) Попіл з дерева має найбільшу вартість, коли не визолений. Найліпший на навіз єсть попіл в листистих дерев, а з сих знов найліпший липовий, котрий має в собі около 30 проц. потасу і до 5 проц. фосфорової кислоти. Попіл з бука і граба має около 12 проц. потасу і до 8 проц. фосфорової кислоти, а попіл з бука і берези має ще менше. Попіл з соломи і гною має всї ті мінеральні части, які потрібні для ростин. Із сего видко, як велику шкоду роблять собі самі господарі, коли марнують попіл. Визолений попіл (при робленю золи або лугу до праня, при робленю мила і поташу) має малу вартість. Попелом можна або безпосередно навозити поля, 30 до 35 гектолітр. на гектар) і луки та сіножата, або ужити на компост. — 2) Каініт єсть дуже важним навозом потасовим. Єго добувають в Калуши і звідси назва: „калуска сіль“. Він має в собі крім потасу ще й богато соли кухонної, маґнезию і кислоту сірчанну. Каініт єсть монополем держави, і длятого лиш правительство має право его добувати і продавати; оно ручить за 10 процент потасу в нїм, і продає его через краєве бюро продажи соли в Калуши по 1 Кор. 54 сот. в місци, без мішка, а з мішком по 1 Кор. 90 сот. Каініт найліпший на піски і порховини, але добрий також на ґрунти глинисті і глинковаті, а відтак і на такі ґрунти, з котрих управа бураків і бараболь витягнула потас, або де вічно косить ся траву і пасе худобу а не гноїть ся. Длятого, що каініт має в собі богато кухонної соли і других шкідливих частий та що опізнює кільчене зерна і витворюване бульб, треба навозити ним ґрунт на довший час перед засівом, найліпше в осени. На піскових і торфових ґрунтах (порховинах) треба навозити каініт дуже рано з весни а бодай на кілька неділь перед обсївом. Бараболї саджені на каініті, хочби навожені і в осени, мають менше мучини (крохмалю), а бураки цукрові, коли за борзо посаджені на каініті, мають менше цукру. Тютюн не любить каініту безпосередно, і длятого треба его навозити під ростини, що приходять перед тютюном. Із збіжевих ростин потребує овес найменше, ячмінь найбільше потасу, а навоженє каініту під сї ростини оплачує ся лиш на гірших ґрунтах. Каініту під збіжа, ростини стручкові, конюшини і на сіножата трета по 4 до 10 метр. сотн. Каініт треба сіяти на перехрест і приорювати. Лиш на сіножатах і пасовисках можна сіяти его поверхи, заволочивши перед тим сіножать, але тогди не треба випускати худоби, щоби не злизувала каініт, котрий єсть для неї шкідливим. Дуже добре єсть мішати каініт з обірником, укладаючи его верствами і опісля з обірником вивозити на поле. Каініт треба держати в сухім місци, щоби не збив ся в грудки, і не в мішках, бо він їх переїдає, лиш в сухих деревляних пересіках або судинах.

— Кілька слів про добір зерна на насїнє. Що на насїнє треба добирати саме найдороднїйше зерно, се звістно загально, і само вже звичайно вистає до вибору зерна на насїнє. Але питане тепер, в чім шукати тої

молодий Трезоріє цїлком не думав. Супротив того уважав потрібним остудити трохи горячку посла.

— Подумаємо ще над тою справою — сказав трохи змішаний. — Я не такий чоловік, що кидає ся на якусь дорогу, не обдумавши всего, бо коли раз на неї війде ся, вже цїлком не задержує ся....

— Роздумайте, але вірте менї, що не найдете відповіднїйшої часописи, як та, о якій я говорю.... Впрочім не зайдете до мене вечером поговорити?

Супротив тих запросин почув Генрик, що відвага знов в нім будить ся.

— До вас? — спитав.

— Так, до мене, о девятій вечером....

— Приймаю ваші запросини! — відповів живо залюблений молодець.

Курсіє утішений, видячи що в поставі Генрика проявляє ся на ново попередне оживленє, порішив не лишати будучого спільника під впливом якої конкуренциї. Колиб так хто забрав єму того богатого співробітника! Усьміхнув ся до него заохочуючо:

— Зробіть лїпше — сказав — прийдіть нинї на обід, цїлком просто, не униикаючись... Відновите знакомість з моєю дочкою, а вечером обдумаємо перші основи до нашого підприємства.

— Згода! — пристав Генрик осліплений таким успіхом.

— Отже нинї вечером о семій.

— О семій.

Подали собі на пращанє руки і Генрик Трезоріє пустив ся скоро в дорогу з палати Бурбонів, наробивши в одній годинї більше дурниць, ніж бажав їх собі его незважливий отець, аби допустивсь їх за цїле своє жите.

VI.

— Пане Жерве, ви цїлком не уважаєте на то, що я читаю...

— Даруйте пане Курсіє, не трачу нї слова....

— Фортепян моєї дочки перешкаджає вам. Замкнїм двері від сальону.

— О, нї, прошу!

Сидячи при своїм столику Курсіє познакомлював Генрика з горячою відозвою, призначеною до радикальної часописи, між тим як в сусїдній комнатї Жільберта, полишившись сама по обідї, грала для розривки сонату Бетовена. Але та музика, що виведена на концертї найславнїйшою в сьвітї орхестрою нудила і томила молодого чоловіка, тепер приносила єму незвичайне вдоволенє. Від десятьох мінут не чув навіть голосу посла, що громом роздавав ся в комнатї, чув лиш Жільберту, що граючи тихо, аби не перешкаджати вітцеви в роботї, сипала перли з під пальців причуваючи, що її слухає милий. І він дійстно слухав. Він навіть сїв так, аби міг на неї дивити ся. Крізь напів отверті двері сальона видко було її рамена, хорошу головку і рухливу руку, що посувала ся по клявішах. І Генрик колисаний лагідними звуками, порушав головою до такту музики, одушевляючи ся грою молодої дївчини, між тим як Курсіє брав то все до себе і голосно говорив:

— Незле, правда? Нехай знають?... По тім чей зрозуміють яка їх доля жде.

А ті, о котрих була бесїда, були властителями більшої посілости, капіталїстами, фабрикантами, Трезоріє отець і син, а вкінци всї їх приятелї.

Минув вже тиждень від часу, як Жерве обідав перший раз у Курсієра і зарав на другий день куплено ту упадаючу часопись. Від тодї занятя при орґанізациї часописи часто приводили начального редактора до правителя її, а політичний жар Генрика піддержував ся непоборимим впливом, який робив на него солодкий погляд Жільберти. Без хитрости, без підступу, лише невинностию і красою зробила з бідного хлопця послушного невільника вітця. Він вже не перечив Курсієрови, але приймав всї его погляди без застережень. Мав одно бажанє: бачити Жільберту. Коли був при ній, не подавав ся перед найстрашнїйшими науками старого радикала. Дивив ся на неї, обожав і того було єму досить, був щасливий.

Але коли від неї відійшов, вертав до притомности і зводив страшні борби з своєю совістию. Кудиж заведе та пристрасть? Надто був інтелїґентний, аби не розуміти цїлої глубини пропасти, яка его дїлила від Жільберти, бо лекше було би злити в одно Мон-Блян і Везув як довести до згоди барона Трезоріє з вільним горожанином Курсієром. А однако упирав ся при своїм.

В дійстностиж був дуже нещасливий. Часопись, висказуюча пересьвідченя, з котрими не годив ся, переймала его відразою. Тепер, коли бачив Жільберту часто, коли сам проходжував ся з нею по огородї, хотів знищити ту часопись.

Одного рана в бюрі застав велику несподїванку. На столї в кабінетї его вітця лежало розложене число его часописи, помяте гнївною рукою, часопись була ще мокра від друкарскої фарби. Коли остовпілий поглянув на той зловіщий папір, сказав до него Трезоріє:

— Диви ся, мій любий, диви, та худоба, той Курсіє, що видає тепер часопись. Диви, читай вступну статю. — Мають там якогось злочинця, що називає ся Жерве, той мусить скінчити в кайданах....

Генрик, котрого чоло покрив зимний піт, взяв число, щоби додати собі відваги і відкрив страшну статю з підписом Жерве, але написану Курсієром, бо задля ощадности посол редаґував сам свою часопись і аби оминути одностайности підписував ся іменем свого співробітника і своїм. В статї вихвалювало ся в підлий спосіб непослух вояка. Генрик поблід, ударив долонию сильно по часописи і загну-

дорідности зерна? Др. Клявзен, директор школи рільничої в Гольштині, робив через богато літ досьвіди не лиш зі зерном збіжа, але й з бобом та бобиком та дійшов до ось якого вислідку: Найдоріднійше зерно есть то, котре найгрубше і найтяжше; таке зерно походить з найдоріднійшого і найбільшого колоса і то із середної єго части. В таких зернах не лиш що прозябець (кільчак) ліпше відживлений, але в них удержують ся також унаслїдувані свойства матерної ростини. Питане тепер, після чого вибирати дорідне зерно: чи після грубости, чи після ваги, чи може після одного і другого. Отже досьвіди дра Клявзена виказали, що при житї, пшеници та ячмени і вага і грубість зерна мають однакове значінє, але овес треба вибирати після ваги зерна, бо сама грубість зерна не есть ще доказом єго дорідности. Що до бобика, то не дало ся доказати, де іменно творить ся найдоріднійше зерно; то лиш есть певна річ, що стручки, котрі доспівають під конець лїта, мають найутлійше зерно. Дальше показало ся, що дорідні ростини, що мають богато стручків і дають богато насїня, дають також і грубше зерно; отже вибираючи на насїнє грубше зерно, тим самим вже розмножуємо і доріднійші ростини. Але щоби удержати ту дорідність, треба таке зерно сїяти окремо, щоби при утлійших ростинах не звело ся.

— Розмножуванє ростин всадками. Всадками називаємо відтяті від ростини галузки, пагонцї, части кореня або й листки, котрі долїшною частию всаджуємо в землю на то, щоби они там пустили корінє і так зродили знов таку саму ростину, як була та, з котрої взятий всадок. Робимо то тогди, коли яка ростина не родить насїня (н. пр. богато цьвітів вазонкових) або колиби з насїня могла виродити ся не така сама ростина. Загальне правило що до розмножуваня ростин всадками есть таке: Кождий всадок, який би й не був, пускає корінє тим певнїйше і лекше, чим більше в нїм засобу тих творив, котрих ростина потребує до свого росту. Длятого треба брати всадки лиш з таких ростин, котрі сильно розросли ся, а не лиш вигнали в гору, вибуяли; відтак треба уживати всїх тих способів, котрі спиняють у всадках поживний материял приготовлений в листках, отже треба галузку або підвязати, або зігнути, до половини відорвати і т. п., або призначену на всадок галузку держати довго у вогкости тим кінцем, де має витворити ся корінє або ставить ся у воду (так робить ся н. пр. з фікусом, олеандром і т. п.) Поваяк засоби поживні здержують ся вже там, де галузка виходить з пенька або галузи, то треба всадки в тім місци витирати острим ножиком з кусником пенька або галузи. Коли ж би не можна так зробити, то треба відтяти галузку рівно (не зкоса) саме понизше листочка або одної пари листочків або пупінка, не ушкоджуючи при тім листка в єго споді пупінка або кори. Відтяті всадки треба зараз засадити в малі вазонки не ширші в горі як на 7—10 центим. Найбільше всадків робить ся з пагінців, т. є. молоденьких ще мягких гонів, коли на них есть 4—5 листочків; їх відтинає ся гладонько в тім місци в котрім виходять з галузи о скілько можна разом з ґузком і засаджує ся так глубоко як потреба в дуже пісковату землю.

— Штельвага на три конї. До тяжких возів і плугів ліпше запрягати три конї побіч себе, як чотири в дві пари одна за другою, але тогди й штельвага мусить бути відповідно зроблена. Штельвагу на три конї робить ся слїдуючим способом: 1) Можна ужити звичайної штельваги на пару коний з двома орчиками а доробити до неї лиш другу, головну, котру причіплює ся безпосередно до воза. Ся головна штельвага мусить бути так зроблена, щоби один єї конець, рахуючи від того місця, котрим єї причіпає ся був довший, на третий орчик, а другий конець коротший; до сего коротшого кінця причіпає ся штельвагу з двома орчиками. Третий орчик причіпає ся за помочию ланца так, щоби зрівнав ся з тамтими двома. — 2) До головної штельваги причіпає ся на обох кінцях дві другі штельваги нїби як орчики, а до них знов три орчики і то так: один орчик, бічний причіпає ся від поля до кінця одної з тих двох штельваг, а другий орчик так само від поля до кінця другої штельваги. Третий орчик в серединї причіпає ся до середних кінців обох штельваг.

Переписка господарска.

А. Б. В.: Чи ліпше спроваджувати насїнє цьвітів, чи пфлянци? Насамперед не знаємо, що розумієте під словом „пфлянци". То нїмецке слово Pflanze і значить „ростина". Отже чи маєте на думцї молоденькі ростини т. зв. розсаду чи може всадки? В першім случаю треба би знати які ростини і звідки, бо скоро здалека і ростинки не витревалі, то згинуть. В такім случаю ліпше спровадити насїнє. Всадки знов треба собі самому робити. О всадках прочитайте собі повисше.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Чи градові хмари можна розганяти стрілянєм? Цікаве се питанє пояснював недавно тому у Відни директор метеорольоґічного інститута проф. Пернтнер. Він каже, що коли стріляти з моздіра, до котрого прироблена лїйка на 4 метри висока, то з неї виходить колесо воздуха, котре виром підходить аж на 2000 метрів високо, отже сягає аж до хмар. Отже здає ся, що стрілянє вже самим механїчним потрясенєм воздуха може недопустити до того, щоби у воздусї творив ся град. Годі рішучо заперечити тому, щоби так не могло бути, але й не можна ще напевно сказати, щоби стрілянє дїйстно відганяло градову тучу.

☛ Цїна подана в короновій валюті.

— **Цїна збіжа у Львові** дня 27-ого лютого: Пшениця 14·60 до 15·— К.; жито 11·20 до 11·50; овес 10·50 до 11·—; ячмінь пашний 9·80 до 10·—; ячмінь броварний 12·— до 14·—; горох до вареня 13·— до 20·—; вика 11·— до 12·—; сїмя льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 11·— до 12·— гречка —·— до.—; конюшина червона 140·— до 180·—; біла 100·— до 140·—; тимотка 48·— до 64·—; шведска 140·— до 170·—; кукурудза нова —·— до —·—; хміль —·— до —·—; ріпак 22·50 до 23·—.

— **Цїна рогатої худоби** на віденьскім торзї: На торг д. 26 лютого пригнано рогатої худоби призначеної на заріз 4822 штук, між тим з Галичини 496, з Буковини 14 штук. — Волів з Галичини і Буковини продано 81 штук по 52 до 61 К., 168 штук по 62 до 67 К., 196 штук по 68 до 73 К., — бугаї без ріжниці походженя плачено по 52 до 66 К.; корови підтучені по 52 до 64 К.; худу худобу по 35 до 51 К. — все числячи за метричний сотнар живої ваги.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Загреб 28 лютого. Перед будинком сербского банку відбули ся вчера демонстрациї против Сербії. Будинок обкинено камінєм і підношено оклики Abzug.

Брукселя 28 лютого. Тутешне трансвальске посольство заповідає, що Бури помимо погрому під Пардеберґ будуть вести війну дальше, хиба що Анґлїя предложить можливий до приняття мир. Аж до Бльомфонтен не стрітять Анґлїйцї на більші перепони зі сторови Бурів, але вздовж ріки Валь, де Жубер займив сильні становище, сполучать ся всї бурскі войска.

Новий Йорк 28 лютого. Бувший трансвальский ґенеральний консуль в Льондонї Монтеґу-Гвайт сказав в розмові з одним дневникарем, що побіда Анґлїйців над Кронґем не скінчить ще війни. Сталось би то лиш тодї колиб Америка схотїла займити енерґічне становище. Тодї війна скінчилась би до 14 днів, бо Анґлія потребує Америки.

Льондон 28 лютого. Підчас соботнїшного нападу Анґлїйців на становища бурскі упало з 17 анґлїйских офіцирів 14.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ючись з гніву крикнув:

— Ах. Але.... ах! Того вже за богато. То не мине єму безкарно!

Кинув погану часопись до печи. В тій хвили хотів би був то само зробити з Курсієром.

— Дорога дитино, ось до чого ми дійшли — додав барон — але не бери собі того так до серця. Полиция зробить, що до неї належить; колись зробимо лад з тими опришками.

Вечером прийшло між Жервем і Курсієром до живої розмови. Жерве поставив ся до посла так остро, що здивований Курсіє не міг в першій хвили найти слова відповіди.

— До чорта! Таж я вояк — говорив молодець. Чи знаєте, що за таку статю як нинїшна можуть мене віддати під суд воєнний.... Говоріть собі що хочете у власнім імени, але не підписуйте ся моїм..... Крім того бачу, що ви ведете часопись глупо і не хочу більше займати ся нею. Замісць порушати великі справи, розвивати теориї, чіпаєте ся осіб, займаєте ся дрібницями.... Не розумію такого веденя полїтики, як ви то робите.... досить того!

Замість обидити ся, посол дрожачи на гадку, що може стратити такого помічника пристав на всї жаданя молодця. Назвище Жерве мало не появляти ся більше в часописи і він Курсіє, від тепер сам відповідав за часопись. В души був навіть вдоволений з такого обороту річий. Від тепер цїлий вплив належав до него, лиш він був видний, єго одного ненавиділи. А що як раз мала піти до часописи нова статя з підписом Жерве і появити ся на другий день, а в статї не жалував цїлком нї духовеньства і уряду, то Курсіє накинувши поспішно на себе плащ і вхопивши капелюх, побіг чим скорше до телефону, аби зарядити викиненє підпису. Відходячи сказав:

— Заждіть на мене; телефон кілька кроків звідси, верну за чверть години.

Лишившись сам з Жільбертою перший раз, в неприсутности старої Розалії, Генрик сів недалеко молодої дївчини і мовчки приглядав ся як вишивала.

Піднесла трохи головку і спитала усьміхаючись:

— Менї здаєть ся, що ви перед хвилею не годили ся з вітцем. Я чула дуже голосну розмову в кабінетї.... Знов іде о ту погану полїтику, якої я так ненавиджу.

— Чому?

— Бо була причиною всїх журб, які досп на нас валили ся. Мій отець такий добрий, стає страшним, коли розходить ся о єго пересьвідченя і все бою ся, аби не попав в яку біду з тими своїми небезпечними роботами. Нераз непокоїть мене то.... Як то стало ся, що ви, пане Жерве, такі молоді, що маєте перед собою таку сьвітлу будучність, кинули ся на поле полїтики?... Чи з пересьвідченя?

Генрик мало не скрикнув:

— Боже! Алеж я лиш вас люблю!

Але бачив Жільберту такою спокійною і чистою, що не міг тих слів сказати. Отже відповів:

— Пристрастна вдача вашого вітця так мене потягнула, що аби піти єго слїдами, прилучився я до єго партії.

Жільберта нагле споважнїла, в єї поглядї проявив ся неспокій, запяла голку в полотно і сказала:

— Мій отець дуже добрий чоловік, але колиб мав розпочинати на ново своє житє і колиб я могла мати вплив на напрям єго дїяльности, то ужила би всїх сил, аби завернути єго з дороги, по котрій іде і на котрій стрічали єго лиш журби, неудачі і небезпечности. Однако я страшне журю ся, коли погадаю, що він має над вами тілько переваги, що може вас за собою потягнути?... Що скажуть ваші родичі?... Що они скажуть?

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).